

Elias Sehlstedt.

Tänk er en liten ö, så där en 8 mil ute i Stockholms skärgård — icke grön och lummig och skyddad som vid Skuru — men belägen ytterst i hafsbandet, omspolad af det salta stänket och kringtjuten af stormarne; en ö af bara sand och klippor med litet ljung bland skrefvorna och några tunnland gles barrskog, urblekt och utsugen af hafsviden. Den fåtaliga befolkningen — lotsar och fiskare — lefver ett hårdt och sträfsamt lif ute på sjön — värre blir det, då sjöfarten för året upphör och isen hvarken bär eller brister. Förbindelsen med fastlandet är stundom afbruten i veckotal, och tillika möjligheten att proviantera. Stackare den, som ej i tid för hela vintern kunnat fylla sitt visthus! Då kan lefnaden ibland vara rätt eländig, såsom skalden säger:

Hjälplös och arm får befolkningen dö,
Läkare finns ej, och ej *Fru Nödvändig*,
Två mil till prästen längst bort på en ö.

Detta är i största korthet beskrifningen på lots- och tullstationen Sandhamn, sådan den tedde sig ännu för en 30 eller 40 år sedan. Efter den tiden har den tilltagande välmågan spridt sig äfven till

detta yttersta hörn af Sveriges landamären. Hvarje sommar ditför talrika Stockholmsgäster, för hvilkas räkning nätta villor uppväxa bland de röda stugorna från gamla dagar, ställets egna resurser hafva på mångfaldigt sätt utvecklats sig, och tack vare isbrytare och elektrisk telegraf kan man ej mera vintertiden blifva så afstängd från den omgifvande världen som förut.

Men, som sagdt, det är ej det moderna Sandhamn som vi nu tänka på; det är till 1840—50-talets »vinterlurfviga, ram-sugande Sandhamn» vi här vilja försätta oss, det Sandhamn, om hvilket med någon skymt af sanning kunde påstås, att

Den bör bo här, som har röfvat posten
Och slagit hjäl både far och mor.

Genom ödets sällsamma skickelse fastlästes vid detta ödsliga ställe, denna hårda natur, för 17 långa år en lefnadsfrisk man, en äkta sångaresjäl med ett hjärta känsligt och törstande efter skönhet — icke den tragiskt storartade, som talar i stormens rytande, utan den blida och fagra, som doftar i ängens blommor, sorlar i skogens vårbäckar och strålar ur lyckliga, sorglösa människoögon. Ödet befallde skaldenaturen att gömma sig i en tullinspektors skepelse och fullgöra hans prosaiska värf